

Dukora, m-ko, wieś i piękne dobra w powiecie ihumeńskim, gub. mińskiej, nad rz. Swisłoczą, o 40 w. od Mińska i 35 od Ihumenia. Własność niegdyś Sapiechów, potem Zawiszów, wreszcie Ogińskich, z których ostatni właściciel hetman Mich. Ogiński zmarnował fortunę całą, i z podziału dóbr po jego śmierci Dukora dostała się w ręce b. administratora Osztorpa (prost. żołn. szwedzkiego). Piękny koś-

ciół parafjalny murowany, wzniesiony przez Moniuszkę (dziada sławnego kompozytora). Syn tego Osztorpa, Leon, był przez czas długi marszałkiem guber. i wiódł w Dukorze niemal królewskie życie we wspaniałym pałacu. W r. 1851 Osztorp utonął, jadąc w swej karocy, załamawszy się na własnym lichym moście na rz. Swisłoczy. Od roku 1874 Dukora stała się własnością rodz. Hartingów. W pałacu mieści się piękny zbiór dzieł sztuki i piękna bibljoteka. Obszar dóbr wynosi około 2,500 dz., są one dobrze zagospodarowane i w dobrej glebie. Kościół został po r. 1864 skasowany i przerobiony na cerkiew, oprócz tego są dwie inne cerkwie w m-ku, a obok tego zarząd gminny i szpital okręgowy z lekarzem.